

sig i Vindueskarmen, et Støvnug, der sejler En forbi i Solskinnet — mere behøves der i Virkeligheden ikke, og har man en Gang forstaaet det, misunder man ikke dem, som jager Livet af sig af Begærlighed efter Oplevelser.“

Asmus Hagen, der havde lænet sig tilbage i Sofahjørnet, be-
tragtede sin Ven i Tavshed.

„Husker du,“ sagde han tilsidst, „hvad jeg nogle Gange har sagt dig, at du gik med Spiren til en Drømmer og Sværmer i dig?“

„Det har du vist sagt om flere, Asmus!“

„For dit Vedkommende har jeg da altsaa faaet Ret — des-
værre.“

„Har du det? Da har jeg selv en ganske anden Opfattelse af min Udvikling. Jeg føler det, som om jeg i det sidste Aar er vaagnet op af en dyb Søvn, ja undertiden synes jeg, at jeg er den eneste rigtig levende i Verden. Og hvorfor er du i Grunden saa forarget? Du har dog for dit eget Vedkommende holdt dig den lumre Markedsstaahej forsigtig paa Afstand. Du anbefaler mig Ægteskab, men selv har du ikke giftet dig og tænker vist heller ikke paa at gøre det. Du vil absolut have mig ind i Politiken og kaste mig i Armene paa Selskabet, men selv er du mere end ængstelig for at blive begramset af Offenhedens Slagter-
næver.“

„Jeg har min Plads i Ambulancen. Den giver mig foreløbig
Beskæftigelse nok.“

Torben Dihmer nikkede.

„Du har Ret; det Synspunkt forstaar jeg! ... Ja, Menneske-
slægten er syg, — afsindig. Hvad jeg i disse ti Maaneder har været Vidne til i tre Verdensdele, har bestandig mindet mig om den uhyggelige Rastløshed, hvormed en gal Mand arbejder paa sin egen Ødelæggelse. Jeg er overbevist om, at vi staar foran en Verdens-Katastrofe. Hele denne forcerede Kraftudfoldelse, som alle Nationer er saa stolte af, denne vanvittige Produktionsfeber, der ikke svarer til noget naturligt Behov, — det maa være et dødsdømt Samfunds sidste Krampetrækninger. Jeg forstaar ikke, at ingen andre føler det paa samme Maade. Een er der jo for-